

חברה

עוד יצא מזה עשן

בישראל יש בכל זאת כמה אזרחים רציניים, הם שמו לב לעובדה המצערת שבמדינה הישנה שלושת אלפים מעשני מקטרות שאינם מאורגנים בשום איגוד מקצועי. מובן שאי אפשר יותר להמשיך בהפקרות חברי תית כזאת בימי חרדה אלו — של מהפכת עיראק, ההיגול וחוק כנוביץ.

וכך החליטה עדה מכנס, יוזמת תערוכת תחביב, לארגן את הכנס הארצי הראשון של מעשני המקטרות. ביום שני השבוע התאספה מועצת החרום של 15 מעשנים — עיתונאים, עורכי-דין, אמנים תעשייתיים ונציגי צה"ל — לתיכונן הכנס. מעשנים רב-אלוף לסקוב, אלוף בן-ארצי וח"כ ניר לא הופיעו, על כן נטלה את הפיקוד — עדה.

בחדר דחוס-העשן הייתה דממה. נעים היה להאמין שבארץ חיים בני-אדם התורמים זמן ומרץ למטרה נעלה. מסירות-נפש כזאת אפשר עוד למצוא רק בליגה למלחמה בסרטן.

ריצה עם פייפ. עדה: "חברים, תפיד קיד הכנס הוא לקשר בין המעשנים — קציני צה"ל, דיפלומטים, חברי-כנסת ופרי"

עדה: "חברים, נהיה רצינים יותר. האם ניראה לכם שיש מקום לקלוב קבוע של מעשני פייפ, כמו שיש כבר בארץ קלוב מגדלי-היונים?"

יענקלה: "למה לא? אני אפילו מצייע לאחד את שניהם תחת השם: קלוב היינים המעושנות."

עדה: "ובכן סיכמנו שני נושאים לימי העיון: אל"ף — מקטרות. ב"ת — טבק. שמואל שי: "גימ"ל — גפרורים."

עדה: "אני מקווה גם שאדון פאס מחנות הטבק באלג'יר יתן סקירה כללית על בעיית הפייפ במדינה, וכמו כן שכל אחד ממש"ת תתפי הכנס, יספר מחייתו האישיות בע"שן פייפ."

שרגא הרגיל (עיתונאי): "ואם יהיו מא' תימס מעשנים אני מוכרח לשמוע את הבע"יות של כולם?"

יענקלה: "חברים, אל לנו לשכוח להביא דגלי הלאום ותזמורת כובי האש. חוץ מזה יש בעייה רצינית: אם נעמיד קבוצת מעשנים על הבמה, יתמלא הכל כעבור עשר דקות בעשן. כל משתתף יוכל ללכת הביתה לאכול, למלא מחושי את הפייפ ולחזור מבלי שמישהו ירגיש. אז איפה הצדק?"

עדה: "קיימת עוד בעייה: אולם."

הוועדה המארגנת של מעשני המקטרות* פרס ראשון: הרעלת ניקוטין

יענקלה: "הן נוכל למצוא אולם מפני שבכל האולמות כתוב: 'אסור לעשן.' שום פיתרון הגיוני לאיתור מעשני הפייפ במדינה לא ניראה באופן האמנם המדויק רטיה בסכנה? עדיין לא. בו במקום החליטה עדה לבחור בוועדה מצומצמת בת שלוש מעשנים. כך שבכל זאת יתכן שבמחצית פברואר יתקיים הכנס, ואולי גם יבחר נציג לכנס."

הווי

- יפי העלומים: ביפו, תבעה אשה בת 60 פצוים מתושב המקום, על שהבי טיח לה נשואי, כשהייתה "מלכת היופי של תורכיה."
- דייה במים עכורים: בנתניה, נכנס אורח למסעדה, נפגע מהעובדה שכבר לא נשארו דגים מטוגנים, תבע לטון לו את דגיהנוי שבאקווריום, וניסף אותו מועם כשנתקל בסרוב.
- אבן מאסו הקונים: בכאר-שב, הציג תייר בתחנת-המשטרה אבן שנמכרה לו כאחת האבנים שזרק דוד על גולית.
- זרם התודעה: בכפר שיבל, ליד נצרת, טיפס צעיר על עמוד חשמל, קיבל זרם, תמה למצוא את עצמו על הארץ למרות שהרגיש כאילו הוא עולה לשמים.

עלים — ההפגש להחלפת דיעות ורשמים. שמעתי שדובק מוכנה לתת יד לדבר. יענקלה בן סירה (שחקן רביעיית המועד 10): "סליחה, רק יד או גם טבק?" עדה: "אני מציעה לקרוא לזה כנס מעשני המקטרות וחובביה. מה יהיה בוי?" בנימין נוימן (סדר בקולנוע אוריו): "אני במיקרה חבר קלוב של World Smokers Brotherhood of Pipe Smokers בקנדה. איינשטיין הפרופסור היה הנשיא שלו. נוכל לקבל את התקנון האורגינלי מהמרכז."

עדה: "אין זמן להתקשר עם קנדה." אברהם דוריאן (שומר בפנסיה מאירגון השומרים): "רצוי שבתור פתיחה ניתן הרצאה על תולדות הפייפ בהיסטוריה. עורך-דין אורן יצחק מוכן להרצות."

בנימין נוימן: "ממונטריאל וזכור לי, שבכנס זה צריכה להיות התחרות: ממל"אם את הפייפיים בשלושה גרם טבק וצריך להצית את זה בפברור אחד. מי שמעשן הכי הרבה זמן — הוא המנצח. היו כאלו שעישנו שעתים."

יענקלה: "ובתור פרס קיבלו הרעלת ניקוטין?" נוימן: "לא! צ'אמפיון אחד אפילו זכה בטיוול לישראל." שמואל שי (יחסי-יבור): "גם כאן אני מצייע פרס כזה."

יענקלה: "אני בכל זאת חושב שלעשן 3 גרם טבק שעתים יכולים רק גוים מהי"ערות של קנדה ולא יהודים החיים על הש"בון המגבית. אבל מדוע לא נארגן תחרות כמו ריצת מאה מטר עם פייפ דלוק או בשחייה, או במלקחת?"

לפנתע - בליל הכלולות

את ההפרעות השונות בחיי-המין, נוכל להבין רק אם נחזיר את מחשבתנו אל ימי-הילדות המוקדמים.

הסתכלו נא בנער קטן, העסוק בעשיית עוגות-בוץ. על שפת הים הוא יעשה עוגות מן החול. הוא ממלא את הדלי הקטן שלו, הופכו, וקורן מנחת למראה הצורה הנאה של החול הרטוב. לאחר מכן ימלא את הדלי במים ויניחם לזרום כנחל זעיר.

רוב האמהות עשויות להודיעו לשמע ההסבר, כי זוהי לעתים קרובות חורה סמלית על סוג המישחק, שעורר את סקרנותו בטרם לימדוהו את הדרך הנאותה לעשיית צרכיו. הוא היה מוקסם מן הגילוי של יכולתו הטבעית. הוא מצא כי במידה מסוימת ניתן לו לשלוט על יכולתו זו כרצונו. היכולת היחידה, אשר קודם לכן מסוגל היה להפעילה, היתה לצווח ולסרב לקחת אוכל אל פיו. עתה מצא דרך חדשה כדי לגרום לאמו קורת-רוח או מורת-רוח; ובכלל למשוך תשומת-לב אל עצמו.

אולם חיש מהר הוא נוכח לדעת, כי את התענוג יש לקנות במחיר יקר. אם הוא מגלה עניין רב מדי, הוא בא על עונשו. ניתן לו להרגיש כי הוא שובב. זו הפעם הראשונה שהוא מתנסה בחווית האשמה.

השכל האנושי הוא ערמומי עד לאין שיעור, ועל מנת לזכות בתענוג, מבלי לספוג את העונש, הוא מעביר את התעניינותו לנושא דומה, שניתן לעבור אליו ללא קושי. הוא מסחה את אשר הוא עושה. הדלי הקטן, המלא חול או מים, הופך תחליף לאותו דבר, שאסור לו להשתעשע בו.

התעניינותו הראשונית היתה בהחלט תמימה; אולם הוריו צריכים היו להנחותה אל מסגרת חברתית רצויה. אילו לא היה מצליח לבצע מעבר זה, כי או היה מוצא עצמו, בהתבגרו, במצב בלתי-אפשרי. אם מתמידה המשיכה לצואה, במקום לעבור לתחליף, הרי ניתן ליהנות ממנה רק במסתרים. בצדק מכנים זאת כהפרעה, אולם אם המשיכה משתלפת על כל עולמו עשוי הדבר ליהפך לסטייה.

אין אנו צריכים להשתמש לגבי הילד בקנה-המידה של המבוגר. כן אין אנו צריכים לשפוט את המבוגר לפי קנה-המידה הילדותי. טבעי הוא אברי-המין יתפתחו ויתבגרו, אבל אין אנו צריכים להחמיר מדי בדרישותינו. סטייה קלה, מיקרית, בהתנהגות הילדותית, אינה עניין רציני. לרוע המזל, אחת הנסיגות השכיחות ביותר היא אל הרגשת הבושה, אשר הורים רבים משרישים בלב הילד במשך שלב פי הטבעת. עובדה זו היא האחראית לתחושה שיש משהו בזוי בהליכה לבית-השימוש.

הצניעות היא לא-נורמלית

ה יוד מתהנך כך שלגביו מין היא מלה בוניה, עוד זמן רב לפני שהוא מבין את משמעותה. היא נראית, בזויה, משום שיש לה קשר עם אברי-המין ואברי-ההפרשה. את אותם, חלקים נסתרים, כפי שהם מכונים, מייחדים כאילו היו ירושה מחפירה, שיש להצניעה, כאילו היתה סוד כמוס. הדיבור אודותם נחשב כניבול-פה.

הנערות סובלות קרוב לחדאי יותר מן הנערים מצורה זו של צניעות. כשמלמדים אותן לראות במין דבר מזההם ובבערות תמימות, הרי דרישות חיי הנשואין נראות להן כגבולות עם מעשה-זוהעה. הן עשויות להיענות מתוך רגש של מילוי חובה, אך הלאה מזה לא תוכלנה ללכת. כל אשר שונה מן הגישה הישירה ביותר אל המגע המיני, נראה בעיניהן כבלתי-נורמאלי.

למרות הגישה הסובלנית יותר, הנהוגה כיום, הרי מעצורים מניינים אלה קיימים ביתר-חריפות מכפי שמשערים לעתים. תהא זו פזיונות להסיק, כי רוב הנערות המאבדות את בתוליהן לפני הנשואין, עושות זאת בגלל התענוג שבכך.

יש יסוד להאמין, כי במקרים רבים הן מתמסרות באי-רצון. הנערה, המסרבת להרשות גיפופים, עשויה לגלות כי היא ניתקה את עצמה מהזמנות לפגישות. אם היא נכנעה לדבר הבלתי-נמנע, בשל הפחד שמא תאבד את פופולריותה, הרי שאין היא מסוגלת למצוא הנאה בחייה-המין, לאחר נשואיה, יותר מאשר קודם לכן.

דרוש הרבה יותר מאשר טקס הנשואין, כדי לעקר את ההשפעות של אותם תנאים קודמים. הדרך הטובה ביותר לעשות כן היא לדעת בדיוק מה התרחש באותן שנים קודמות, אשר פגע במהלך ההקנין של ההתפתחות הרגשית. יודיעה זו תביא אותנו בסופו של דבר לידי שינוי גמור בעמדה המקובלת. רק אז נבין כי הצניעות כשלעצמה היא בלתי-נורמאלית.

הצניעות היא תוצאה של הרגשת-האשמה, אשר ההורים מחזירים אותה באופן מלאכותי, שעה שהילד עובר משלב אחד של התפתחותו למשנהו. התענוג האמיתי, אשר 'גורם לו לילד, שעה שהוא מגלה את התחושות הגלומות בגופו שלו, מדוכא ואינו יכול להתבטא חופשית. הוא נענש על כך, כאשר הוא מתבגר, הרי כל אשר גונח כ"תעלולי שובבות" גרידא, מוקע ברצינות כ"מעשה נלוז".

ביסוד פחדו של המבוגר מפני, הפרעות, נעוזה הרגשת-האשמה הילדותית לגבי ההנאה מן התחושות הגופניות. אין כל תקוה להקים יחסי-מין משיביע רצון על יסוד זה, שום אשה לא תוכל להתמכר מתוך חרות, הדרושה להשגת השיא, אם יתקופה פקפוקים מעוררי-דאגה באשר לסוג ההנאה המותרת והבלתי-מותרת.

קיימת, כמוכן, בעייה אמיתית, כאשר אמצעי-ההתעוררות, האהובים על בעלה, מונעים ממנה כל תענוג. נסיונותיו עשויים להיות כה יוצאות-דופן, עד שיהא לא תוכל להיענות להן כל כמה שתנסה לעשות כן. דוגמה כלשהי תבחר את הדברים.

טראנס-יוסטיזם

י יקי, בת עשרים ושלוש, נישאה למנהל-קנינות של בית-אופנה גדול. היה לשניהם טעם דומה בשטחים רבים, ובעיקר במוסיקה, אך חייהם האינטימיים היו מאכזבים. פאול לא היה גברי למדי, ועד מהרה היא גילתה, כי יש ברצונו לשחק את התפקיד הפאסיבי. הוא לימד אותה את הטכניקה של קארציה, משמע — מישגל ממושך מבלי להגיע לשיא. הוא היה מסוגל להתמיד באהבה, מעין זו קרוב לשעה, כמעט ללא תנועה, עד שתגובתה שלא-מרצונה נסתיימה בשיא חלש לגביה. היא היתה מעדיפה שגישתו תהא יותר נמרצת ונלהבת, ופחות ממושכת. היתה לה